

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον δριθημοῦεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Τρίτη τοῦ μηνὸς Ἀπριλί,
ἄνοιξις καὶ χαρμενία.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

✦.— Ἐξημέρωσε Δευτέρα,
πανηγύρεως ἡμέρα,
'στὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων
ἐκλογὴ τῶν Καλαβρότων.

Ἦέρας' ἀπὸ τὴν Βουλὴ
καὶ μοῦ φώναξαν πολλοί:
«ἐτάματι, βρέ Φασουλῆ;
ὁ Πρωθυπουργὸς μιλεῖ»

Ἄλλα λόγια δὲν προσμένω,
δίνω μιά καὶ μέσα μπαίνω,
καὶ ὅτ' ἀπὸ φωνάζω γένη:
«τόπο κάνετε νὰ μ'πῶ
γιὰ ν' ἀκούσω Δημοσθένη,
γιὰ ν' ἀκούσω Μιραμπώ.»

Καὶ σ' ἐκεῖνο τὸ μπουκέτο
τί κυττάω, Περικλέτο;
τὴν μουγγὴ τὴν παντομίμα
σὰν Κικέρωνα στὸ βῆμα
μὲ παρλάτα καὶ μὲ λίμα.

Λάβα καὶ φωνὰ δὲν χύνει,
ὁμιλεῖ μὲ τὸ στανεῖθ,
κι' ἀπαντᾷ στὸν Μαρκεζίνη,
Βουλευτὴ Σαντορηγιῶ.

Δίχως φοῦρα, δίχως πίκια,
μὲ πρᾶξις, μὲ γλῶσσα,
κακῆρῆνος μορφονεῖς
στάει ζάχαρις καὶ κάρντια,

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἐνεφάντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσάσθεις μὲς' ὅτ' ἄνοιξεν τὸν ντουνη

Ἐξακόσια πενήντα κι' ὀκτώ,
χάσκουν τάσοι μὲ στόμ' ἄνοικτό.

χάσκει κι' ὁ Σαντορηγιῶς
μὲ τὰ κόκκινα τὰ γάντια.

Τοὺς ἐπῆρε τὸν ἀέρα,
κάτω τοὺς ἐκόλισε,
πανηγύρεως ἡμέρα,
ὁ Ζαήμες μίλησε.

Ἦ μορφή τοῦ φωτισμένη
μ' ἓνα φῶς θαμπὸ θαμπό,
κι' ἡ σκιά τοῦ Δημοσθένη
κι' ἡ σκιά τοῦ Μιραμπώ
τὸν ἐγλυκοφίλησε,
ὁ Ζαήμες μίλησε.

Κάποιο θαῦμα θὰ γενῆ,
Περικλῆ κανάγια,
κι' ὁ Ζαήμες μὲ φωνή.
Ἰόθηκαν τὰ μάγια,
κι' ἡ χαρὰ ἔχειλισε,
ὁ Ζαήμες μίλησε.

Τὸν λοχία τὸν παππᾶ,
τὰ ρουσφέτια καὶ λοιπὰ,
καθεμίᾳ μομφῆς τὸ στίγμα
μὲ τὸ νι καὶ μὲ τὸ σίγμα
ἔλα τὰ διόλισε,
ὁ Ζαήμες μίλησε.

Τὰ μουστάκια τοῦ στριμμένα,
τὰ φακὸλ ἀνεδασμένα,
χέρια πόδια ὅτ' ἡ γραμμή,
Κυβερνήτης μας καὶ μὴ,
ποῦ τσερέλια ἔλαϊσε,
ὁ μουγγὸς ἐλάησε.

Κάθε λέξις σατιζέ,
τώρα τὴν φωνὴν ἐνταίνει,
καὶ τοὺς ἔδωκε σ' ἑαυτῆ,
ποῦ γίνηκαν τελατίν,
κάθε στόμα σφαλισε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

Δὲν ἄκοις ν' ἀγκομαχῆ
λέξι δὲν ἄησμόνησε,
Δεσποτάδες μοναχὰ
ποῦ δὲν χεῖροτόνησε,
ἔλα τὰλλα τέλυσε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

Πέρα πέρα τοὺς σαρόνει,
Μαρκεζίνη καὶ λοιποὺς,
ὡς κί ὁ θεὸς ὁ παπποὺς
στέκει καὶ τὸν καμαρόνει,
ποῦ τὸ λαμπερὸ του μᾶτι
γὰ Κουβέρνο καὶ Παλάτι
σὰν μπακίρα ἑυάλισε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

Ὁ παρατηθελὸς δικτάτωρ
πάλιν τὴν φωνὴν ἐνταίνει,
Πουστρίσιμους δράτωρ,
ἔπως λέγουν οἱ Λατίνου,
κόσμον ἐξεμαάλισε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

Κάθε βλάκας μὲ πατέντα,
παύει τὴν σαχλοκουβίντα,
λούφαζαν τὰ Παρλαμέντα,
παλθῶν χρόνον ντοκουμέντα
ἔπηγε καὶ ἔσεκάλισε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

Πέρνει καὶ τὰ ρεσκονίζει
καὶ μ' αὐτὰ τοὺς δαιμονίζει.
Κάθε στρογγα τῆς Βουλῆς
μ' ἓνα ποδι χόρφησε,
χαῖρε, πάτηρ προσφιλες,
ὁ μουγγὸς ῥητόρησε.

Ἐἰς τὸ βῆμα νάτος νάτος
κί ὁ νταῆς ὁ Μαρκεράτος,
ἔπη λέγει πτερωτὰ
προσπίλων τὸν Ζαήμεν,
μὰ σ' τοῦ λόγου του τὴν ρύμην
κάνει φάλτσα δυνατὰ.

Ἄγριεὺς κάθε στάνη,
γδοποκ, πάταγος πολλὸς,
κάτω, λένε, καὶ δὲν κάνει
γὰ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς.

Ἐδὼ πέρασι δὲν ἔχουν ἢ δικανικὰς σοφίας,
τοῦτοι εἶναι προεσφόρος μόνο γὰρ δικογραφίας.

Τὸ μαινόμενον τὸ σημήν
κάτω κάτω ἐφανίζε,

κί ὁ Ραδάμανθους κί ὁ Μίνως
σὰν τὸ κίτρο κιτρινίζε.

Βρὲ παιδιὰ τὸν Ἀντωνάκη, βρὲ παιδιὰ τὸν ἀδουκάτω
μὴν τὸν κάνετ ἔτσι τώρα, μὴν τοῦ λέτε κάτω κάτω.

Κί ἂν σ' τὸν λόγο κἀνὴ λάθη
σὰν πρωτόπειρο παιδι,
μὰ μὲ τὸν καιρὸ θὰ μᾶθη
πρὸ καλὰ καὶ κελαιθῆ.

Βρὲ παιδιὰ τὸν Ἀντωνάκη, βρὲ παιδιὰ τὸν ἀδουκάτω
μὴν τὸν κάνετ ἔτσι τώρα, μὴν τοῦ λέτε κάτω κάτω.

Πλὴν τὸ πλῆθος, Περικλέτο, μανιώδες ἐπιμένει,
κί ἐπὶ τέλους μὲ θυμὸν
τροπαιοχρος κατεβαίνει
ὁ κριτῆς ὁ Σολομών.

Κί ὁ καθένας τὸν πεισμένει
καὶ τοῦ λένε οἱ φαμαρόνοι :
ἐκὺρ Ἀντώνη, κὺρ Ἀντώνη,
νὰ μὴν τρῆς πολὺ πεπόνει

Καὶ τὴν Τρίτη, Περικλέτο, ξαναπέρασ' ἀπ' ἐκεῖ,
γὰ νὰ δῶ πὼς θὰ τελειώῃ φλογερά ρητορικῆ.

Πλὴν ἀντὶ νὰ δῶ καμίνι
κί ἀκυρώσεις ἐκλογῆς,
ζήτη φώναζαν τὰ σημήν
σ' τὸν Μισσιάν τῆς σιγῆς.

Κάθε πρῶτος ἐν τοῖς πρῶτοις
εἶχε μία βουδαμάρα,
κί ἦτο τὸση σοβαρότης,
κί ἦτο τὸση σαχλαμάρα.

Πὼς ἔχαστηκαν, καλὲ,
τόσαι τόσων ἀπειλαί ;
πὼς ἔχαστηκαν ἐκθέσεις
καὶ ψυχῶν θυμοὶ καὶ βράσεις ;
Περικλέτο, μὴν ἐμέστης,
Περικλέτο, μὴν ξεράστης.

Δὲν ἐπρόσμεναν πολλοὶ
τέτοιον θαῦμα πὼς θὰ γίνῃ,
ὁ Ζαήμες νὰ μιλήῃ
καὶ νὰ βουδαθοῦν ἐκτενοί.

Κί ἄλυτος θὰ μένη γρῆρος
πὼς τῶν λάλων ἢ βροντῆ
ἔβγηκε μόνον ἓνας τ' ἔφος
καὶ τσιφούτη πατιρντι.

Ἄναστάσεως ἡμέρα, κί ἡ Βουλὴ τοῦ γένους πᾶσα
δημόθμως ἀναστᾶσα,
μὲ διάχυσιν μεγάλην Ἰαπάρων τρυφεροτήτων
ἐπικύρωσε τὴν ἔλην ἐκλογὴν τῶν Καλαβρύτων.

Κόκκαλο κί ὁ Μαρκεζίνης,
ὁ κρατῆρ τῆς Σαντορήνης.

δὲν ἐπρόσμενε ποτὶ τοῦ τέτατο κάλο νὰ τοῦ γίνῃ
καὶ τὴν ἐκθεσί του βράζει κι' ὅλο τὸ ζουμί της πίνει.

Ἐπιστεύατε, βρὲ μπουφοί,
πὼς θὰ γίνουν ὅλ' αὐτά;
παίξαμε τὸ κλωτσοσκοῦφι
κι' ἦσαν μόνο χωρατά.
Μᾶς ἐλόγωσε νηστεία
καὶ τὰ λέγαμε γι' ἄστικα.

Π. — Μὰ κι' ἐγὼ, βρὲ κακομοίρη,
πῆγα μὲς στὸ Κοιμητήρι,
κι' εἶδα μνήματα πολλὰ
κι' ἕναν ἰσξιο νὰ γελά.

Ἐλέσα κι' ἐγὼ μαζί του, καὶ γελῶντας, Φασουλῆ,
πέρασ' ἀπὸ τὴν Βουλή,
πλὴν ἀντὶ ἕψηλά τὸ σῶμα
γίγαντος νεκροῦ νὰ 'δῶ,
τῆς ἐλθᾶς τὸ νέο κόμμα
ἕψηξε τὸν Τσαμαδῶ.

Κι' ἀπ' τὰ ρόδα τὰ σπαρμένα φλογερὰς ρητορικῆς,
πρῶν ἀκυρωτικῆς,
τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων
τῆς Ἀρχῆς ἐπιθετόρων,
πῆρα πέντε καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ σίνα τὸν σαλιάρη,
ὅμως πῆρα κι' ἕνα ἔσλο νὰ σ' ἀργάσω τὸ τομάρι.